

bliver de faglige Organisationer, som danne Forsikringskasser, med andre Ord, at det vil blive faglige Kasser, som omfatte hele Landet. Men hvis det bliver saaledes — og det haaber jeg, at det skulde blive —, saa bliver det ret forstaaeligt, at Opfordringen for de enkelte Kommuner til at yde Bidrag bliver betydelig mindre. Vi behøve blot at tænke os, at der i en større Stationsby — det er meget almindeligt nu — ligger en eller anden Fabrik, som beskæftiger, lad os sige 20 Arbejdere. Disse 20 Arbejdere ere Medlemmer af en faglig Forsikringskasse, som maaske har sit Hjemsted i København. Det vil ikke være meget almindeligt, at Kommunalbestyrelsen i den Kommune, hvor der ligger en saadan Landstation med en Fabrik, der har en Snes Arbejdere, føler sig opfordret til at sende til den københavnske Kasse disse ikke mange Kroner, som det vil kunne blive, der hvert Kvartal skulle betales som $\frac{1}{6}$ af Præmierne for de vedkommende Arbejdere. Paa den anden Side synes jeg, at man ogsaa til en vis Grad kan forudsætte, at der blandt de Medlemmer af Kasserne, som bo, lad mig sige i København — og for den Sags Skyld ogsaa hos Medlemmerne af Københavns Kommunalbestyrelse — kan være nogen Misfornøjelse med at give Bidrag til en Kasse, hvis Indtægt anvendes ikke blot til Fordel for Medlemmerne i København, men ogsaa til Fordel for Medlemmer, der bo rundt omkring i hele Landet, og hvor de paagældende Kommuner ikke give noget Bidrag. Jeg tror altsaa, at selv om man vil regne med al mulig Velvillie fra Kommunalbestyrelsernes Side, vil det alligevel vise sig at være rigtigt, som det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds sagde, at man ikke kan regne med noget større Bidrag fra Kommunernes Side.

Naar jeg trods disse Betæneligheder har frafaldet mit principale Forslag, saa har det sine Grunde, og dem vil jeg lige til Slut nævne. Men jeg havde alligevel Lyst til, inden jeg nævner disse Grunde, at gøre opmærksom paa endnu et Forhold, som jeg mener taler til Gunst for min Betragtning, og som jeg haaber skal føre til, at man, naar man om 5 Aar skal revidere Loven, vil gaa ind paa at medtage i Loven en Bestemmelse om det obligatoriske Kommunetilskud. Det er Gang efter Gang — jeg tror af alle de Talere, som have haft Ordet — blevet fremhævet, at det Forslag, som vi nu behandle, er bygget over Sygekasselovens Bestemmelser,

og det er jo rigtigt. Men jeg kan da ikke undlade at udtale min Forundring over noget, som jeg for øvrigt allerede har udtalt min Forundring over i Kommissionen, nemlig derover, at man nu synes at være meget mere ængstelig for at paalægge Kommunerne et obligatorisk Tilskud til disse Kasser, end man i sin Tid var for at paalægge Kommunerne et obligatorisk Tilskud til Sygekasserne. Selv om man maaske ikke tænker paa det, er det dog saaledes, at man igennem Sygekasselovens Bestemmelse om, at de Medlemmer af en Sygekasse, der ikke selv have Hest, skulle have fri Befordring af Lægen, har paalagt Kommunerne et overordentlig stort Tilskud, som for mange af Kommunernes Vedkommende — det er jo i Reglen kommunale Sygekasser — er større end det Tilskud, Sygekasserne faa af Statskassen. Jeg tror, at det gaar saaledes — i ethvert Tilfælde er det saaledes paa den Egn, hvor jeg er kendt —, at man har sluttet Akkord med en Læge om, at han skal befordre sig selv. De vedkommende Husmænd, der ikke ere kørende, og som skulle have Læge — i Reglen den nærmeste — gaa saa hen til Telefonen, som man har næsten alle Vegne, og telefonere til Lægen, der saa kommer kørende. Men et godt halvt Aar efter faar saa Sogneraadet en Regning — og dertil er der intet at sige — paa ret rigelige Kørselsudgifter. Den betale vi, for det skulle vi, og jeg ved ikke, at der gøres noget Vrøvl derover; men sikkert er det, at i den lille Kommune, i hvilken jeg i 12 Aar har haft den Ære at være Formand, have vi været oppe paa 600—700 Kr. alene til Kørselsudgifter til Lægen, og dertil er Statstilskuddet dér paa langt nær ikke naaet op. Det har derfor til en vis Grad forbavset mig, at man ikke den Gang var ængstelig for at paalægge Kommunerne en Pligt til at yde et efter min Opfattelse meget stort Bidrag til Sygekasserne, medens man nu er meget ængstelig for at gaa ind paa — om ikke just ad samme Vej — at paalægge et efter min Mening ikke nær saa stort kommunalt Bidrag. Maa jeg føje til, at dette har gjort mig saa meget mere ondt, som det for Sygekassernes Vedkommende væsentlig er Landkommunerne, som maa betale disse store Bidrag til Sygekasserne gennem Kørselsudgifterne, medens Kørselspligten ikke kan blive til saa stor Gene i Byerne. I de Egne af Landet derimod, hvor der er langt til Lægen og til Stationen, og hvor man sjælden slipper med at køre kun en Mil med Læ-